

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/70/2022
Identifikačné číslo spisu:	6615200375
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6615200375.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: Rodenstock Slovensko, s.r.o., Banská Bystrica, Lazovná 69, IČO: 36 053 309, zastúpeného JUDr. Z. Y., advokátom, G., proti žalovanej: R. E., nar. X. M. XXXX, X., zastúpenej Advokátska kancelária NOVÁK s.r.o., Banská Bystrica, Ladislava Hudeca 15326/2A, IČO: 53 556 798, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Cb/22/2015, o náhradu škody 15.000 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. júna 2021, č. k. 41Cob/58/2019-614, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. júna 2021, č. k. 41Cob/58/2019-614 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec, ako súd prvej inštancie, v poradí druhým rozsudkom zo 14. januára 2019, č. k. 14Cb/22/2015-314 prvou výrokovou vetou zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 15.000 eur s 9 % úrokom z omeškania od 15. januára 2010 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhou výrokovou vetou vo zvyšku žalobu zamietol. Treťou výrokovou vetou rozhodol, že žalobca má nárok na zaplatenie 70,3 % trov, ktoré mu vznikli proti žalovanej, ktorých výška bude určená osobitným uznesením v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal zaplatenia 15.000,- eur, 2.105,29 eur na nákladoch na vymáhanie dlhu a 9 % úroku z omeškania ročne zo sumy 25.000 eur od 15. januára 2010 do 8. apríla 2011, ktorý kapitalizoval vo výške 893,20 eur a 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 15.000 eur od 9. apríla 2019 do zaplatenia, pričom žalobu v priebehu konania rozšíril o ďalšie úroky z omeškania, o náhradu súdneho poplatku súvisiaceho s exekučným konaním vo výške 16,50 eur a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 420,19 eur na tom skutkovom základe, že žalobca dodal spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. zostavu dielenských prístrojov WEKO, a to konkrétne automatický brús WEKO Edge 650 výrobné číslo XXXXX-XXXX, snímač tvaru WEKO Trace 3 výrobné číslo XXXXX-XXXX, centrovací systém WEKO Cad 5 výrobné číslo XXXXX-XXXX., magnetický ventil. Kúpnu cenu vo výške 40.965,75 eur uhradil dlžník len čiastočne, a to sumou vo

výške 25.965,75 eur, pričom kúpna cena ostala neuhradená vo výške 15.000,- eur. Vzhľadom na uvedené podal žalobca voči dlžníkovi žalobu na Okresný súd Lučenec, ktorý zaviazal dlžníka platobným rozkazom B. XXX/XXXX-XX z 3. augusta 2011 na zaplatenie 15.000 eur s príslušenstvom. Nakoľko ani po vydaní platobného rozkazu dlžník dlh neuhradil, podal žalobca na exekútorský úrad návrh na vykonanie exekúcie s tým, že v rámci exekučného konania nebol k dnešnému dňu nárok žalobcu uspokojený ani sčasti. Listom z 1. augusta 2012 exekútorský úrad informoval žalobcu, že podľa vyjadrenia žalovanej už spoločnosť dlžníka nefunguje, exekútorský úrad zistil, že prístroje, ktoré dodal žalobca dlžníkovi, sa nachádzajú na prevádzke spoločnosti Novooptik, a.s., so sídlom Rúbanisko I/9, Lučenec. Žalovaná predložila faktúru č. 10HIM0001, ktorá mala byť vystavená 30. septembra 2010 a malo ňou dôjsť k predaju prístrojov na spoločnosť DONAX, a.s., Banská Bystrica. Spolu s faktúrou žalovaná predložila aj faktúru FV13/001 vystavenú 12. decembra 2013, ktorou mala spoločnosť Novooptik, a.s. nadobudnúť prístroje do svojho vlastníctva napriek tomu, že ich v tom čase užívala už viac ako štyri roky. Spoločnosť NOVOSILVER, s. r. o. sa zlúčila so spoločnosťou GAVALA, s. r. o. Galanta. Zo zistení exekútorského úradu je spoločnosť GAVALA, s. r. o. nemajetná, nevlastní nehnuteľnosti ani motorové vozidlá, nemá bankové účty ani zamestnancov, prístroje nevlastní, a teda ich scudzila. Jedinou konateľkou spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. bola žalovaná. Vychádzajúc z tvrdení žalovanej mala spoločnosť NOVOSILVER, s. r. o. prístroje predať za sumu 43.014,04 eur. Žalobca má za to, že takáto cena nebola spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. zaplatená, ak by zaplatená bola, nepochybne by spoločnosti NOVOSILVER s. r. o. neostal dlh voči žalobcovi, ktorý sa navýšil aj o náklady spojené s jeho vymáhaním a úroky z omeškania. Ak spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. bola vyplatená kúpna cena, tak jej nebola vyplatená v celom rozsahu. Ak spoločnosti bola nejaká časť kúpnej ceny vyplatená, tak tá nebola použitá v súlade so záujmami spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o., ale na obohatenie žalovanej alebo tretej osoby. Nie je však vylúčené, že k prevodu na spoločnosť DONAX, a.s. ani nedošlo, ale došlo k inému scudzeniu prístrojov, avšak bez adekvátnej protihodnoty. V dôsledku uvedeného mal za to, že žalovaná pri scudzení prístrojov, resp. pri nakladaní s kúpnu cenou za ne nepostupovala s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých ich spoločníkov v súvislosti, s čím poukázal potom žalobca na ust. § 135a ods. 1, 2,5 Obchodného zákonníka a žiadal, aby žalovaná nahradila žalobcovi škodu vo výške 15.000,- eur ako pohľadávku, ktorá zostala neuhradená, na nákladoch za vymáhanie dlhu 2.105,29 eur a tiež žiadal priznať príslušný úrok z omeškania.

3. Konajúci súd prvej inštancie zisťoval, či nárok žalobcu nie je premlčaný. Uviedol, že o vzniku škody sa žalobca dozvedel na základe oznámenia súdnej exekútorky o stave exekučného konania, v ktorom žalobca vymáhal svoju pohľadávku od spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o., ktoré je datované 1. augusta 2012. Následne potom v priebehu konania bolo, na základe tvrdení žalovanej a Z. zistené, že časť kúpnej ceny mala byť uhradená zápočtom vo výške 14.000 eur a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 29.014,04 eur v hotovosti, pričom k úhrade do pokladne malo dôjsť 31. decembra 2010. Keďže žaloba bola podaná na súd 19. januára 2015 a žalobca sa o vzniknutej škode a jej výške mohol dozvedieť najskôr k 1. augusta 2012 podľa oznámenia exekútorského úradu, mal súd za to, že právny nárok žalobcu týkajúci sa náhrady škody nie je premlčaný, preto na námietku premlčania neprihliadal. Dodal, že o skutočnosti, že kúpna cena bola zaplatená zápočtom vo výške 14.000,- eur a úhradou cez pokladňu vo výške 29.014,04 eur bol žalobca oboznámený počas tohto konania, čo je zrejmé z jeho vyjadrenia z 22. júna 2015.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že tieto skutočnosti boli preukázané, nakoľko exekúcia bola pre nemajetnosť spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. zastavená, v rámci ktorej exekúcie si žalobca uplatňoval nárok v súvislosti so svojou pohľadávkou, ktorá mu bola priznaná platobným rozkazom v konaní 14Rob/208/2011. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že Obchodný zákonník v § 135a ods. 1 ustanovuje povinnosť konateľov vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Konanie žalovanej spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. nebolo konaním, v ktorom by bola svoju pôsobnosť vykonávala s odbornou starostlivosťou a so záujmami spoločnosti, keď žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že stroje odkúpila spoločnosť NOVOSILVER, s. r. o. od spoločnosti Rodenstock, s.r.o. v roku 2010 a od tohto roku boli v spoločnosti NOVOOPTIK, a.s. a v tom istom roku previedla tieto stroje na spoločnosť DONAX, a.s. K ďalšiemu prevodu na spoločnosť DONAX, a. s. nevedela uviesť nič. Nevedela sa

vyjadriť ani k tej otázke, či zápočet prebehol, na základe ústnej dohody alebo písomnej dohody so spoločnosťou DONAX, a. s. a nemala vedomosť o tom, kde sa nachádza účtovníctvo spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní 11. marca 2015 uviedol, že kúpna cena za predaj strojov spoločnosti DONAX, a. s. nebola zaplatená a došlo k jej zaplateniu započítaním a tiež poukázal na Zápisnicu o ústnom pojednávaní na Daňovom úrade Banská Bystrica zo 6. novembra 2014, kde svedok Jozef Národa v rámci svedeckej výpovede uviedol, že predaj bol uskutočnený formou vzájomného zápočtu. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. vyplýva, že žalovaná bola konateľkou v tejto jednoosobovej spoločnosti do 19. júna 2012. Keďže bola zároveň spoločníčkou tejto spoločnosti, a to jedinou, je možné prisvedčiť žalobcovi, že takáto spoločnosť si neuplatní náhradu škody voči konateľke tejto jednoosobovej spoločnosti, pričom jej konanie spôsobuje pochybnosti o tom, či pri vykonávaní pôsobnosti konateľky postupovala s odbornou starostlivosťou.

5. Súd ďalej uviedol, že mal za to, že konateľka spoločnosti nekonala pri svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, preto porušila svoje povinnosti a v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka zodpovedá za nároky veriteľov spoločnosti, nakoľko títo svoje nároky nevedeli uspokojiť z majetku spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. a exekúcia bola pre nemajetnosť spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. zastavená. Konštatoval, že povinnosťou konateľky spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. bolo, aby súdu ozrejmila, akým spôsobom došlo k scudzeniu hnuiteľných vecí, ktoré spoločnosť nezaplatila žalobcovi a akým spôsobom bola obdržaná čiastka za tieto stroje použité. K tomu však nedošlo, žalovaná tieto skutočnosti vôbec nevedela súdu ozrejmiť, preto mal súd za to, že došlo k porušeniu jej povinností stanovených v Obchodnom zákonníku a zodpovedá za škodu takto spôsobenú, preto súd zaviazal žalovanú na náhradu škody vo výške 15.000,- eur. Súd zaviazal žalovanú aj k zaplateniu 9 % úroku z omeškania ročne zo sumy 15.000,- eur od 15. januára 2010 do zaplatenia v zmysle § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka.

6. Vo zvyšku súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko mal za to, že žaloba, čo do zaplatenia náhrady súdneho poplatku súvisiaceho s exekučným konaním, trov právneho zastupovania v exekučnom konaní, ako aj úroku z omeškania z vyššej sumy, ako je žalovaná nie sú nárokmi, ktoré vyplývajú z porušenia povinnosti konateľky, netýkajú sa náhrady škody, ale súvisia s iným konaním.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v zmysle pomeru úspechu v konaní.

8. Na odvolanie žalobcu a žalovanej, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom z 3. júna 2021, č. k. 41Cob/58/2019-614 rozsudok súdu prvej inštancie v I. výrokovej vete zmenil tak, že žalobu zamietal. Rozsudok prvoinštančného súdu v II. výrokovej vete potvrdil a v jeho III. výrokovej vete zmenil tak, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň krajský súd rozhodol, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Odvolací súd zdôraznil, že má preukázaný nárok žalobcu vzniknutý nezaplatením celej kúpnej ceny za predmetné prístroje spoločnosťou NOVOSILVER, s.r.o., keď tieto skutočnosti nesporne vyplývajú aj z dôkazov predložených súdu prvej inštancie, podľa ktorých mal žalobca ako veriteľ snahu vymôcť zvyšok svojej pohľadávky od spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. (podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu) a neskôr podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ktorá však bola pre nemajetnosť spoločnosti GAVALA, s.r.o. zastavená. Tiež je podľa odvolacieho súdu nesporné, že žalovaná bola konateľom dlžníka - spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. a tiež bola v konaní preukázaná nemožnosť uspokojenia pohľadávky z majetku tejto spoločnosti, a to s poukazom na zastavenie exekúcie pre nedostatok majetku právneho nástupcu spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. - spoločnosti GAVALA, s.r.o.

10. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie síce správne v odôvodnení svojho rozsudku poukazuje na zákonné predpoklady zodpovednosti konateľov za škodu v zmysle § 135a Obchodného zákonníka, ktoré musia byť splnené pre vyhovieť žaloby, avšak tieto už následne, vychádzajúc z vykonaného dokazovania nesprávne skutkovo a právne vyhodnocuje, pokiaľ vyvodzuje záver, že podľa

názoru súdu konateľka spoločnosti nekonala pri vykonávaní svojich pôsobností s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, preto porušila svoje povinnosti a v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka zodpovedá za nároky veriteľov spoločnosti, nakoľko títo svoje nároky nevedeli uspokojiť z majetku spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. a exekúcia bola pre nemajetnosť spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. zastavená.

11. Krajský súd v Banskej Bystrici zdôraznil, že zákon v ustanovení § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka priznáva právo uplatniť náhradu škody, ktorú má spoločnosť voči konateľom aj veriteľovi, ktorý ju uplatňuje vo svojom mene a na svoj účet, aj keď mu žiadna škoda nevznikla. Preto v konaní musí preukázať, že spoločnosti vznikla škoda, za ktorú nesie zodpovednosť konateľ, teda, že vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinností pri výkone pôsobnosti konateľa. Dôkazné bremeno o týchto skutočnostiach nesie veriteľ, teda žalobca. Nie je podstatná skutočnosť, či neuhradením faktúry (v nadväznosti na to, nároku priznaného platobným rozkazom) žalovanou vznikla žalobcovi v tejto výške škoda, pretože žalobca sa môže ako veriteľ domáhať voči konateľom spoločnosti náhrady škody, ktorá vznikla spoločnosti, nie veriteľovi, a to za splnenia predpokladov, že konateľ nekonal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti.

12. Odvolací súd konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, akým konkrétnym konaním, resp. porušením povinností žalovanej ako bývalej konateľky spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. pri výkone jej funkcie konateľa, kedy a v akej výške vznikla spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. škoda. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že vychádzajúc z tvrdení žalovanej mala spoločnosť NOVOSILVER, s.r.o. prístroje predať za sumu 43.014,04 eur a mal za to, že takáto kúpna cena nebola spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. zaplatená, pretože ak by zaplatená bola, nepochybne by neostal spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. dlh voči žalobcovi, ktorý sa navýšil aj o náklady spojené s jeho vymáhaním a o úroky z omeškania. Tvrdil tiež, že ak spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. bola vyplatená kúpna cena, tak jej nebola vyplatená v celom rozsahu a ak jej bola nejaká časť kúpnej ceny vyplatená, tak nebola použitá v súlade so záujmami spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o., ale na obohatenie žalovanej alebo tretej osoby. Nie je však podľa názoru žalobcu vôbec vylúčené, že k prevodu strojov na spoločnosť DONAX, a. s. nedošlo, ale došlo k inému scudzeniu prístrojov, avšak bez adekvátnej protihodnoty. Mal za to, že v dôsledku uvedeného žalovaná pri scudzení prístrojov, resp. pri nakladaní s kúpnu cenou za ne nepostupovala s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Tým, že žalovaná pri scudzení prístrojov, resp. pri nakladaní s kúpnu cenou za prístroje nepostupovala v súlade s ust. § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, tak spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. spôsobila škodu, ktorú je povinná nahradiť v súlade s ust. § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka.

13. Krajský súd v Banskej Bystrici sa nestotožnil so záverom Okresného súdu Lučenec, pretože žalobca v konaní nepreukázal vznik škody spôsobenej spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. a porušenie konkrétnej povinnosti žalovanej ako bývalej konateľky v priamej súvislosti so vznikom škody spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. v zmysle ust. § 135a Obchodného zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že z dôkazov predložených žalobcom, a to hlavnej knihy analytickej evidencie firmy DONAX, a. s. a zoznamu prijatých faktúr firmy DONAX, a. s., podľa ktorých mala byť suma za kúpené prístroje vo výške 29.014,04 eur uhradená pokladňou a zápočet mal byť realizovaný na sumu 14.000,- eur, nevyplyvajú a ani nie sú preukázané skutočnosti tvrdené žalobcom, že spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. vznikla škoda, keď z dôkazov vyplýva, že suma 29.014,04 eur mala byť spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. uhradená cez pokladňu a ani nepreukázal, akú konkrétnu povinnosť žalovaná porušila.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. 1. 671 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v

nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

16. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že postupom odvolacieho súdu bolo v dôsledku porušenia procesných noratív upravujúcich zákonný postup konajúceho súdu pri prejednaní súdnej veci porušené jeho ústavné právo na spravodlivý proces.

17. Dovolateľ poukázal na to, že hodnotiace úvahy odvolacieho súdu sú pomerne strohé, pričom sa odvolací súd vôbec nezaoberal špecifikami prípadu, ktoré zahŕňajú aj pochybné a nevysvetlené prevody medzi spoločnosťami prepojenými cez žalovanú a fakt, že prístroje WECO do dňa podania dovolania užíva spoločnosť Novooptik a.s., v ktorej je žalovaná jedinou akcionárkou. Toto nezohľadnenie značne neobvyklých, nepoctivých a nespravodlivých praktík žalovanej ako osoby prepojujúcej spoločnosti NOVOSILVER s.r.o., Novooptik, a.s. a DONAX, a.s. a tiež ďalších osôb spriaznených so žalovanou je rozporné aj s judikatúrou - napr. rozsudkom NS SR z 28. februára 2005, sp. zn. ObdoV 53/2003, ktorý bol publikovaný v zbierke Rozhodnutí a stanovísk vo veciach občianskoprávných, obchodných a správnych pod č. 48/2005. Odvolací súd neprihliadol podľa dovolateľa ani to, že žalovaná robila všetko preto, aby žalobca ani nemal možnosť podrobnejšie tvrdiť akým konkrétnym konaním žalovaná poškodila spoločnosť NOVOSILVER s.r.o., keď sa najskôr vzdala funkcie konateľky a v rozpore so zákonom ako jediná spoločníčka neustanovila nového konateľa, zlúčila spoločnosť NOVOSILVER s.r.o. s inou spoločnosťou, ktorej spoločníkom a konateľom sa zároveň stal biely kôň - onkologický pacient a došlo aj k zmiznutiu účtovníctva spoločnosti NOVOSILVER s.r.o.

18. Odvolací súd podľa dovolateľa skonštatoval, že pozícia veriteľa je náročná, ale neprihliadol na účel úpravy obsiahnutej v ustanovení § 135a Obchodného zákonníka - tá nebola prijatá preto, aby mali veritelia možnosť domáhať sa nároku len na papieri, ale malo by ísť o účinný a využiteľný prostriedok právnej ochrany. Žalobca si záväzok (dodanie prístrojov WECO) riadne splnil, svoj nárok vymáhal v súdnom konaní a následne aj exekučnom konaní. Neskôr podal odporovaciu žalobu proti spoločnosti Novooptik, a.s. a následne v nadväznosti na tvrdenia produkované žalovanou aj žalobu podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka proti žalovanej. Žalobca je názoru, že už nemal čo viac spraviť preto, aby dostal aj zostatok pohľadávky za ním dodané prístroje. Zatiaľ čo žalovaná užíva dotknuté prístroje WECO v spoločnosti Novooptik, a.s., v ktorej je jedinou akcionárkou. Takýmto spôsobom odvolací súd podľa názoru dovolateľa podporuje, aby sa v Slovenskej republike presadzovali špekulanti a nepoctiví podnikatelia na úkor tých, ktorí si svoje záväzky riadne plnia.

19. Dovolateľ zároveň zdôraznil, že jeho žaloba je založená na tom, že tak súvislosti s hotovostnou platbou vo výške 29.014,04 eur, ako aj v súvislosti so zápočtom vo výške 14.000,- eur, ktoré mali byť protihodnotou za scudzenie prístrojov WECO, žalovaná konala tak, že spoločnosť NOVOSILVER s.r.o. nedostala žiadnu reálnu protihodnotu (zahŕňa to aj situáciu, ak spoločnosť NOVOSILVER s.r.o. síce protihodnotu dostala, ale žalovaná ju použila inak ako pre potreby spoločnosti).

20. Dovolateľ ako žalobca poukázal na to, že svoje argumenty zopakoval pred súdom prvej inštancie po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu z 19. septembra 2018 a tiež pred skončením dokazovania na pojednávaní 5. mája 2021. Žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu účinným spôsobom nepoprela, a teda skutkové tvrdenia žalobcu mali byť nesporné v súlade s ustanovením § 151 ods. 2 CSP. K aplikácii ustanovení CSP o popretí skutkových tvrdení v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP si strany vymenili argumenty vo viacerých písomných vyjadreniach (žalobcove vyjadrenia z 15. mája 2019 a 25. júna 2019), napriek tomu sa odvolací súd zásadnou otázkou ohľadom aplikácie ustanovení o popretí skutkových tvrdení vôbec nezaoberal a ustanovenie § 470 CSP vo svojom odôvodnení ani len nespomenul. Za situácie, keď žalovaná v konaní prakticky neprodukovala podrobnejšie skutkové tvrdenia k skutkovým tvrdeniam žalobcu bola otázka aplikácie ustanovení CSP o popretí skutkových tvrdení zásadnou aj pre posúdenie toho, čo v konaní sporné je a čo nie, a teda, čo sa musí ďalej dokazovať a čo nie.

21. V napadnutom rozsudku preto podľa dovolateľa absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, čím je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, z ktorého dôvodu malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Ohľadom dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená považuje otázku „ako detailne musí byť nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi preukázaný, či musí byť detailne popísané konkrétne škodové konanie konateľa a či nepostačuje všeobecnejší popis škodového konania, a to obzvlášť v situácii, keď nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi uplatňuje vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, pričom spoločnosť mala len jediného konateľa a spoločníka, spoločnosť skončila v rukách bieleho koňa, účtovníctvo spoločnosti zmizlo a majetok spoločnosti bol prevedený cez jednu spriaznenú spoločnosť (DONAX, a.s.) na inú spriaznenú spoločnosť (Novooptik, a.s.), a to aj v kontexte vyššie judikátu R 48/2005.“

23. Dovolať má za to, že obzvlášť v takýchto prípadoch by malo postačovať, aby škodové konanie (resp. všetky predpoklady nároku spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi) bolo popísané aj všeobecnejším spôsobom, a to napríklad tak, že v súvislosti so scudzením nejakého majetku spoločnosti (v tomto prípade prístrojov WECO) spoločnosť nedostala v dôsledku konania konateľa žiadnu reálnu protihodnotu za scudzený majetok (bez ohľadu na to, či je získaná nízka protihodnota alebo nie je protihodnota v celku alebo z časti použitá v záujme spoločnosti alebo či nárok spoločnosti na protihodnotu nie je vymáhaný atď.). Pri takomto všeobecnejšom popísaní škodového konania takisto nie je potrebné (a reálne) presne identifikovať čas, kedy došlo ku škodovému konaniu, pretože medzi tromi spriaznenými spoločnosťami mohlo dôjsť aj k antedatovaniu a iným manipuláciám dokumentov týkajúcich sa prístrojov WECO. K takýmto manipuláciám s najväčšou pravdepodobnosťou aj došlo aj s ohľadom na to, že faktúra, ktorou spoločnosť NOVOSILVER s.r.o. predala prístroje WECO bola prvá v poradí (č.10HIM0001) aj keď mala byť vystavená až na konci tretieho štvrťroka (30. septembra 2010) a tiež aj s ohľadom na vysvetlenia IL. k užívaniu prístrojov WECO. Antidatovaniu nasvedčuje fakt, že faktúru k predaju prístrojov WECO spoločnosti DONAX, a.s. predložila žalovaná až 14. februára 2014.

24. Podľa názoru dovolateľa všeobecnejší (resp. nie nevyhnutne úplne detailný) popis škodového konania zo strany veriteľa spoločnosti neobmedzuje konateľa, aby k uplatnenému nároku uvádzal vlastné skutkové tvrdenia a predkladal vlastné dôkazy, a to aj v súlade s ustanovením § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje, kedy konateľ za škodu nezodpovedá. Konateľ je nepochybne vo výhodnejšej pozícii ako veriteľ, pretože vie ako konať, pričom jeho konania malo byť s vynaložením odbornej starostlivosti a v záujme spoločnosti. Navyše spoločnosť je podnikateľským subjektom a má povinnosť viesť aj účtovníctvo, kde budú detaily konania konateľa zachytené. Žalovaná v tomto prípade len holo popierať tvrdenia Žalobcu, zdráhala sa uvádzať vlastné skutkové tvrdenia - takto konajú tí, ktorí sa snažia, aby ich nekalé konanie nebolo odhalené.

25. Dovolať dodal, že zodpovedanie uvedenej právnej otázky môže pomôcť tomu, aby sa poctivý podnikateľ vedel brániť proti nekalým konaniam, pri ktorých dochádza k tunelovaniu spoločností a aby si mohli uplatňovať svoje nároky aj voči konateľom, ktorí porušia svoje povinnosti, v dôsledku čoho nie je možné pohľadávky veriteľov uspokojovať z majetku spoločností. Preto dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolať si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

26. Žalovaná vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že pre naplnenie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, musí zo strany odvolacieho súdu dôjsť k zásahu do práv účastníkov konania, v takej miere, že došlo k narušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v podanom dovolaní podľa žalovanej nepoukazuje na žiadne také pochybenie súdu, ktoré by mohlo samostatne alebo spoločne s iným zásahom narušiť právo na spravodlivý proces ako celok. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu sa mu zdá

nedostatočne odôvodnené a dôvody, ktoré odvolací súd viedli k rozhodnutiu za príliš formálne, nakoľko sa súd nestotožnil s jeho argumentáciou neznamená, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

27. Podľa názoru žalovanej, pre rozhodnutie súdov prvej a druhej inštancie bolo rozhodujúce posúdenie otázky, ktorá zo strán mala uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k vzniku nároku na náhradu škody. A zároveň, či táto strana dokázala preukázať, že došlo k naplneniu zákonom predpokladaných podmienok na vznik nároku na náhradu škody. Žalovaná sa stotožnila so závermi súdu, ktorý vyhodnotil, že je to práve žalobca, ktorý má v prejednávacom prípade uniesť dôkazné bremeno o vzniku škody spoločnosti, o porušení povinnosti konateľa a o príčinnej súvislosti medzi týmito skutočnosťami, a to o všetkých týchto zložkách nároku na náhradu škody jednotlivo. Žalovaná je zároveň presvedčená (rovnako ako odvolací súd), že žalobca toto dôkazné bremeno v prejednávacom prípade neunesol. Žalobca mal priestor sa počas celého konania k jeho priebehu vyjadrovať, mal možnosť predkladať dôkazy, mal možnosť prezentovať svoje argumenty. Žalobca tieto svoje práva aj aktívne využíval. Pričom súd sa vo svojom rozhodnutí s predloženými argumentami a dôkazmi dostatočne vysporiadal.

28. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná uviedla, že dovolateľom formulovaná právna otázka nebola vymedzená v súlade s § 421 CSP a nie je spôsobilá na to, aby bola zo strany dovolacieho súdu preskúmaná. Žalobca položenou právnou otázkou žiada odpoveď na riešenie konkrétného právneho prípadu, s konkrétnymi okolnosťami a s konkrétnymi účastníkmi.

29. V dovolaní žalobcu podľa názoru žalovanej absentuje poukázanie na skutočnosť, v čom dovolateľ vidí nesprávne právne posúdenie veci pritom ako odvolací súd riešil nastolenú právnu otázku. Žalobca sa len stroho vyjadril k tomu, že právnou úpravu zodpovednosti konateľa podľa § 135a Obchodného zákonníka a jej následnú vymožitelnosť vzhľadom na skutočnosť, že dôkazné bremeno znáša veriteľ, považuje za nevýhodnú pre veriteľa. Jediné riešenie nastolenej právnej otázky, ktoré žalobca v dovolaní uviedol je, že nárok veriteľa podľa § 135a Obchodného zákonníka by mal byť posudzovaný všeobecnejšie. Na tomto mieste žalovaná zdôraznila, že v prípade, ak by sa zmenili podmienky posudzovania nároku na náhradu škody, nedávali by jednotlivé odseky §135a Obchodného zákonníka zmysel, pričom výklad ustanovení právneho predpisu má byť vždy taký, aby zároveň mali svoje opodstatnenie a zmysel aj ostatné ustanovenia príslušného právneho predpisu (a aj iných právnych predpisov), a teda, aby sa v dôsledku špecifického výkladu jednotlivého ustanovenia nestali iné ustanovenia právneho predpisu obsoletnými. Žalobcom navrhnuté riešenie položenej právnej otázky nie je podopreté žiadnou relevantnou argumentáciou, z ktorej by vyplývala potreba zmeniť právne posúdenie vykonané odvolacím súdom. Žalobcove vyjadrenia sú založené jedine na skutočnosti, že žalobcovi iné právne posúdenie momentálne vyhovuje (je pre neho priaznivejšie), pokiaľ je na strane žalobcu. Žalobca však nijako nezvážil vplyv ním navrhovaného voľnejšieho posudzovania nároku na náhradu škody na právne prostredie ako také, na princípy právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

30. Aj v prípade, ak by dovolací súd posúdil, že dovolanie je prípustné, žalovaná je presvedčená, že rozhodnutie odvolacieho súdu, voči ktorému bolo podané dovolanie je správne, dostatočne odôvodnené, v súlade s právnym poriadkom a v súlade s rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Dodala, že z hľadiska právneho posúdenia prejednávaneho prípadu žalobca v dovolaní neprináša žiadne argumenty, ktoré ešte nepoužil pred všeobecnými súdmi. Z tohto dôvodu sa žalovaná pridrižiava svojej argumentácie z konania pred prvoinštančným, ako aj odvolacím súdom.

31. Záverom žalovaná uviedla, že žalobca si počas celé konania zamieňal skutkové tvrdenia s právnym hodnotením. Pričom pod skutkovými tvrdeniami treba rozumieť, čo kto vykonal alebo nevykonal (ako sa veci stali). Až následne po tom, ako súd zo skutkových tvrdení zistí, ako sa veci mali stať, vykoná dokazovanie na preukázanie tvrdených skutočností. A až po ich preukázaní pristúpi k právnej kvalifikácii a vyhodnotí, či toto konanie je alebo nie je protiprávne. Žalobcovým skutkovým tvrdením je, že žalovaná porušila svoje povinnosti, toto však nie je skutkové tvrdenie ale právna kvalifikácia. Pritom žalobca neprodukoval žiadne tvrdenie o tom, akým skutkom mala žalovaná svoje povinnosti porušiť. Na základe uvedeného preto súd nemohol rozhodnúť inak, ako žalobu o náhradu škody zamietnuť, pretože žalobca

neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal (dokonca ani právne relevantným spôsobom netvrdil) škodové konanie.

32. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaná žiada dovolací súd, aby podané dovolanie odmietol alebo zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu je prípustný a dôvodný.

34. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

35. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

36. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie sčasti zmenený a sčasti potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

37. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

38. Túto vadu vzhliadol dovolateľ v takom postupe konajúceho odvolacieho súdu, kedy sa tento vôbec nezaoberal špecifikami tohto prípadu v podobe nezohľadnenia značne neobvyklých, nepoctivých a nespravodlivých praktík žalovanej. Odvolací súd nemal prihliadnuť ani na skutočnosť, že žalovaná svojím úmyselným konaním spôsobila to, že nemal v tomto spore podrobnejšie konanie, ktorým mala spôsobiť škodu. Týmto je zřejmé, že dovolateľ namietol taký postup odvolacieho súdu, ktorým nevykonával ním navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností preukazujúce konanie žalovanej ako konateľky v rozpore so záujmami spoločnosti. Zároveň dovolateľ namietol, že odvolací súd neprihliadol na to, že žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu účinne nepoprela, čím mali byť tvrdenia žalobcu považované za nesporné. A to všetko za situácie, kedy pomerne rozsiahly napádaný rozsudok obsahuje iba strohé odôvodnenie, v ktorom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie veci.

39. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou súvisiacou s dokazovaním, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových

okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

40. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

41. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

42. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

43. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto oprávnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

44. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“

45. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí s poukazom na ust. § 135a ObZ dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody spôsobenej spoločnosťou NOVOSILVER, s.r.o. a porušenie konkrétnej povinnosti žalovanej ako bývalej konateľky v priamej súvislosti so vznikom škody spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. Odvolací súd zdôraznil, že z dôkazov predložených žalobcom nevyplývajú a ani nie sú preukázané skutočnosti, že spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. vznikla škoda, keď z dôkazov vyplýva, že suma 29.014,04 eur mala byť spoločnosti NOVOSILVER, s. r. o. Zároveň krajský súd poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, akým konkrétnym konaním, resp. porušením povinností žalovanej ako bývalej konateľky spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. pri výkone jej funkcie konateľa, kedy a v akej výške vznikla spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. škoda. Z uvedených dôvodov v spojení s presunom dôkazného bremena na žalobcu v takýchto sporoch odvolací súd uzavrel, že rozsudok prvej inštancie musel sčasti zmeniť tak, že žalobu zamietla, čím došlo k zamietnutiu celého žalobného nároku. Preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca svoj žalobný nárok riadne nepreukázal.

46. Dovolací súd ďalej uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

47. S poukazom na nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 557/2020, ako aj v zmysle judikatúry EŠLP dovolací súd uvádza, že „kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“.

48. V posudzovanom prípade odvolací súd sčasti potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, avšak sčasti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal zásadnými dôvodmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci, ak zdôraznil, že žalobca ako veriteľ musí preukázať, že spoločnosti vznikla škoda, za ktorú nesie zodpovednosť konateľ, teda, že vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinností pri výkone pôsobnosti konateľa. Nie je zároveň podstatná skutočnosť, či neuhradením faktúry (v nadväznosti na to, nároku priznaného platobným rozkazom) žalovanou vznikla žalobcovi v tejto výške škoda, pretože žalobca sa môže ako veriteľ domáhať voči konateľom spoločnosti náhrady škody, ktorá vznikla spoločnosti, nie veriteľovi, a to za splnenia predpokladov, že konateľ nekonal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. V tomto smere odvolací súd podrobne vysvetlil, z akých úvah vychádza napádané rozhodnutie, ktorým bol žalobný návrh zamietnutý, a to pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu ako veriteľa.

49. Dovolací súd v súvislosti so záverom odvolacieho súdu o zamietnutí nároku žalobcu ako veriteľa pre neunesenie dôkazného bremena o preukázaní, že žalovaná ako konateľka nekonala s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, poukazuje na závery judikátu uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 3/2022, ako rozhodnutie č. 35, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2022, sp. zn. 4Obdo/106/2020), podľa ktorého „I. Požiadavka konať s odbornou starostlivosťou pri výkone funkcie konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka je splnená, ak konateľ vykonáva túto funkciu s potrebnými znalosťami, teda informovane a pri konkrétnom rozhodovaní vynaloží primerané úsilie na využitie všetkých rozumne dostupných informačných zdrojov a na ich základe starostlivo zváži možné výhody/nevýhody (rozpoznateľné riziká s cieľom ich minimalizovať) existujúcich možností konateľského rozhodnutia v prospech spoločnosti. Splnenie povinnosti konať informovane je nevyhnutné posudzovať z pohľadu ex ante, t. j. s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré mu boli, mohli alebo mali byť známe v okamihu, v ktorom rozhodnutie konateľ vykonal. II. Konateľ objektívne (bez ohľadu na zavinenie) zodpovedá za riadny výkon funkcie s odbornou starostlivosťou a nie za výsledok svojej činnosti. Ak konateľ preukáže, že pri výkone svojej pôsobnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, nie je možné vyvodzovať jeho zodpovednosť za škodu ani v prípade, keby následky dotknutej činnosti boli pre spoločnosť negatívne alebo ak by sa jej očakávaný výsledok nedostavil. III. Zodpovednosť konateľa za škodu je vylúčená, ak pri podnikateľskom rozhodovaní mohol mať rozumne za to, že na základe náležitých informácií koná v prospech spoločnosti.“

50. Dovolací súd súhlasí s tým názorom odvolacieho súdu, že žalobca ako veriteľ musí preukázať, že spoločnosti vznikla škoda, za ktorú nesie zodpovednosť konateľ, a že vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinností pri výkone pôsobnosti konateľa. Záver konajúceho súdu však ohľadom povinnosti zo strany žalobcu ako veriteľa preukázať aj tú zodpovednostnú zložku, ktorá spočíva v konaní konateľa v rozpore s odbornou starostlivosťou a dobrou vierou je nepreskúmateľný a arbitrárny. Podľa § 135a ods. 3 ObZ totiž konateľ nezodpovedá za škodu ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Zodpovednosť konateľa za

škodu je týmto založená objektívne nielen v zmysle § 135a ods. 3 ObZ, ale aj v zmysle vyššie uvedenej ustálenej súdnej praxe (judikát č. 35 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 3/2022). Preto je nevyhnutné podrobiť skúmaniu a následne aj riadnemu odôvodneniu žalobcom definovaného nesprávneho postupu konateľky. Takéto žalobcom vymedzené porušenie povinnosti bývalou konateľkou, resp. žalovanou je popísané aj odvolacím súdom, a to tak, že: „spoločnosť NOVOSILVER, s.r.o. mala prístroje predať za sumu 43.014,04 eur, pričom takáto kúpna cena nebola spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. zaplatená, pretože ak by zaplatená bola, nepochybne by neostal spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. dlh voči žalobcovi, ktorý sa navýšil aj o náklady spojené s jeho vymáhaním a o úroky z omeškania. Žalobca tiež tvrdil, že ak spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. bola vyplatená kúpna cena, tak jej nebola vyplatená v celom rozsahu a ak jej bola nejaká časť kúpnej ceny vyplatená, tak nebola použitá v súlade so záujmami spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o., ale na obohatenie žalovanej alebo tretej osoby. Nie je však podľa názoru žalobcu vôbec vylúčené, že k prevodu strojov na spoločnosť DONAX, a. s. nedošlo, ale došlo k inému scudzeniu prístrojov, avšak bez adekvátnej protihodnoty.“ Týmto postupom mal žalobca za to, že žalovaná pri scudzení prístrojov, resp. pri nakladaní s kúpnu cenou za ne nepostupovala s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov (ust. § 135a ods. 1 ObZ), preto žalovaná mala spoločnosti NOVOSILVER, s.r.o. spôsobiť škodu, ktorú je povinná nahradiť (ust. § 135a ods. 2 ObZ). Uvedené konanie je zároveň potrebné skúmať aj s akcentom na žalobcom prezentovaný judikát R 48/2005 (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2005 sp. zn. ObdoV 53/2003), podľa ktorého „Samotné personálne prepojenie obchodných spoločností nie je protiprávne. Správanie sa týchto osôb však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé. Tieto zásady spolu s ďalšími zásadami vymedzujú konanie zodpovedajúce dobrým mravom.“ Hoci žalobca ako odvolateľ na judikát R 48/2005 v podanom odvolaní odkázal, v napadnutom rozhodnutí o vyhodnotení konania žalovanej ako bývalej konateľky absentuje hodnotenie a odôvodnenie konania žalovanej v rovine zodpovedajúcej dobrým mravom.

51. Po preskúmaní veci vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dostatočné a preskúmateľné, pretože jeho odôvodnenie neposkytuje odpoveď ohľadom skúmania konania žalovanej ako bývalej konateľky s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere v záujme spoločnosti. Zároveň je nutné podotknúť, že právny záver konajúceho súdu o dôkaznom bremene na strane žalobcu preukázať konanie konateľky v rozpore s odbornou starostlivosťou a dobrou vierou v záujme spoločnosti je arbitrárny, nakoľko konateľ objektívne (bez ohľadu na zavinenie) zodpovedá za riadny výkon funkcie s odbornou starostlivosťou. A je to práve konateľ, ktorý ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, nezodpovedá za škodu (§ 135a ods. 3 ObZ).

52. Ďalej osobitne k tej dovolacej námietke dovolateľa, ktorou poukázal na potrebu aplikácie ustanovenia § 151 ods. 2 CSP o popretí skutkových tvrdení v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, a to za situácie, keď žalovaná podľa názoru žalobcu v konaní prakticky neprodukovala podrobnejšie skutkové tvrdenia a k jeho skutkovým tvrdeniam bola otázka aplikácie ustanovení CSP o popretí skutkových tvrdení zásadnou, dovolací súd uvádza nasledovné.

53. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

54. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (skutkové tvrdenia).

55. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (popretie skutkových tvrdení protistrany).

56. Sudcovská koncentrácia konania je upravená v ustanovení § 153 CSP, kedy podľa § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (ods. 3).

57. Podľa § 120 ods. 1 OSP, účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

58. Podľa § 120 ods. 3 OSP ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

59. Dovolací súd uvádza, že cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V zmysle úpravy podľa Civilného sporového poriadku majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu. Ide o úpravu prevzatú z Občianskeho súdneho poriadku, kedy povinnosť označiť dôkazy sa vzťahovala na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) v opačnom procesnom postavení než je účastník (strana), ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

60. Z uvedeného je zrejmé, že ako za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, tak aj za účinnosti Civilného sporového poriadku, spočíva dôkazná povinnosť na princípe pravdivo uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, resp. povinnosti označiť dôkazy na všetky tvrdenia uvádzané žalobcom, či žalovaným. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok v prípade oboch procesných kódexov za následok procesný neúspech v podobe takého rozhodnutia, ktoré vychádza zo skutkových zistení aktívnej strany sporu, resp. tej ktorá efektívne plnila svoju dôkaznú povinnosť.

61. Dovolací súd zo spisu zisťuje, že v danom spore došlo k vydaniu prvého rozhodnutia Okresného súdu Lučenec 19. augusta 2015, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čím je v prejednávacom spore potrebné vziať dôsledný zreteľ na znenie prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP. Týmto je dovolateľom naznačený procesný postup o aplikácii ustanovenia § 151 ods. 2 CSP o popretí skutkových tvrdení na súdenu vec možný, samozrejme za takej procesnej situácie, kedy žalovaná neprodukuje podrobnejšie skutkové tvrdenia a nepreukáže, že postupovala pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Dovolací súd zdôrazňuje, že týmto záverom posúdil iba prípustnosť aplikácie § 151 ods. 2 CSP v spojení s § 470 ods. 2 CSP bez ďalšieho, resp. vyhodnotenia skutkových tvrdení jednej či druhej sporovej strany v súdnej veci.

62. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené preto konštatuje, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu došlo k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), keďže napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné považovať za preskúmateľné a riadne odôvodnené. Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie)

nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie nie je možné považovať za neodôvodnené.

63. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 CSP, teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

64. Žalobca konajúcim súdom nesprávne právne posúdenie otázky posúdenia nároku na náhradu škody podľa § 135a ods. 5 ObZ, a to v znení: „ako detailne musí byť nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi preukázaný, či musí byť detailne popísané konkrétne škodové konanie konateľa a či nepostačuje všeobecnejší popis škodového konania, a to obzvlášť v situácii, keď nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi uplatňuje vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, pričom spoločnosť mala len jediného konateľa a spoločníka, spoločnosť skončila v rukách bieleho koňa, účtovníctvo spoločnosti zmizlo a majetok spoločnosti bol prevedený cez jednu spriaznenú spoločnosť (DONAX, a.s.) na inú spriaznenú spoločnosť (Novooptik, a.s.), a to aj v kontexte vyššie judikátu R 48/2005.“

65. Dovolací súd zdôrazňuje, že relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

66. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

67. Dovolací súd vychádzajúc zo žalobcom formulovanej obsiahlej dovolacej otázky ohľadom požiadavky „... detailne popísaného konkrétneho škodového konania konateľa, miesto všeobecnejšieho popisu škodového konania, a to obzvlášť v situácii, keď nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi uplatňuje vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, pričom spoločnosť mala len jediného konateľa a spoločníka, spoločnosť skončila v rukách bieleho koňa, účtovníctvo spoločnosti zmizlo a majetok spoločnosti bol prevedený cez jednu spriaznenú spoločnosť (DONAX, a.s.) na inú spriaznenú spoločnosť (Novooptik, a.s.), a to aj v kontexte vyššie judikátu R 48/2005“ konštatuje, že jadro takto formulovanej otázky je späté s otázkou skutkovou spočívajúcou v tom, či bolo prítomné porušenie konkrétne a nezameniteľné povinnosti zo strany žalovanej ako konateľky spoločnosti. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie

predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

68. Vo vzťahu k nemožnosti posúdenia skutkových otázok pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP je potrebné poukázať tiež na to, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií a v zásade ani posudzovať správnosť z nich vyvođených skutkových zistení (záverov).

69. Dovolací súd preto konštatuje, že otázka položená žalobcom, ako aj jeho ďalšia argumentácia ohľadom požiadavky „...všeobecnejšieho popisu škodového konania, a to obzvlášť v situácii, keď nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi uplatňuje vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, pričom spoločnosť mala len jediného konateľa a spoločníka, spoločnosť skončila v rukách bieleho koňa, účtovníctvo spoločnosti zmizlo a majetok spoločnosti bol prevedený cez jednu spriaznenú spoločnosť (DONAX, a.s.) na inú spriaznenú spoločnosť (Novooptik, a.s.), tak ako je uvedená v podanom dovolaní vyjadruje primárne nesúhlas s vyhodnotením zistených skutkových zistení, vykonaním a vyhodnotením dôkazov najmä odvolacím súdom.

70. Dovolací súd zároveň pripomína, že zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“ (III. ÚS 123/2020). V danom prípade je preto okrem vyššie uvedeného nutné uzavrieť, že žalobcom formulovanú otázku vyvođenú ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je možné ani „zovšeobecniť“, keďže sa táto neodčleniteľne týkajú iba súdnej veci a tu posudzovaného škodového konania.

71. Je však nutné dodať, že v súdenom spore odvolací súd nepovažoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, z dôvodu ktorého ho sčasti zmenil. Nosné dôvody, na základe ktorých bola nižšími súdmi náhrada škody sčasti priznaná (prvoinštančným súdom), resp. toto rozhodnutie sčasti zmenené odvolacím súdom spočívali v právnom názore, že na základe v konaní vykonaného dokazovania, jeho vyhodnotenia a zisteného skutkového stavu nebolo preukázané, že v okolnostiach danej veci boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 135a Obchodného zákonníka, a to pre neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu ako veriteľa, ktorý sa domáha voči žalovanej ako konateľke spoločnosti náhrady škody, ktorá vznikla. Odvolací súd uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre procesný úspech, keďže nepreukázal, že žalovaná ako konateľka nekonala s odbornou starostlivosťou v záujme spoločnosti (prípadne v dobrej viere). Takýto právny záver však nie je správny a to pre jeho rozpor aj s ustálenou súdnou praxou, v zmysle ktorej konateľ objektívne (bez ohľadu na zavinenie) zodpovedá za riadny výkon funkcie s odbornou starostlivosťou (judikát č. 35 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 3/2022) s tým, že zodpovednosť konateľa za škodu je založená objektívne najmä v zmysle § 135a ods. 3 ObZ, podľa ktorého ustanovenia konateľ nezodpovedá za škodu ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Týmto došlo v súdnej veci k nesprávnemu právnemu posúdeniu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré však dovolateľ v podanom dovolaní neuvádzal.

72. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania žalobcu je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP).

73. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

74. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 CSP).

75. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.